

Sygn. akt I NO 41/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Janusz Niczyporuk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Tomasz Demendecki

SSN Jacek Widło

w sprawie z odwołania J. M.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr (...)/2018 z dnia 6 grudnia 2018 r. w przedmiocie przedstawienia (nieprzedstawienia) wniosków o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w P., z udziałem (...)

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 27 maja 2020 r.:

1. uchyla zaskarżoną uchwałę w punkcie 2 co do J. M. i w tym zakresie przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Krajowej Radzie Sądownictwa,

2. umarza postępowanie w przedmiocie odwołania w pozostałej części.

UZASADNIENIE

Krajowa Rada Sądownictwa, działając na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. 2018, poz.

389 ze zm.; dalej: ustawa o KRS), uchwałą z dnia 6 grudnia 2018 r. nr (...)/2018 w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na siedemnaście stanowisk sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w P., ogłoszonych w Monitorze Polskim z 2018 r., poz. 283 przedstawiła Prezydentowi RP wniosek o powołanie (...) oraz nie przedstawiła Prezydentowi RP wniosku o powołanie do pełnienia wskazanego urzędu w Sądzie Okręgowym w P. J. M. (skarżąca) oraz (...).

W uzasadnieniu uchwały Krajowa Rada Sądownictwa wskazała, że przedstawieni kandydaci spełniali wymagania ustawowe określone przez art. 63 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (t.j. Dz.U. 2018, poz. 23 ze zm.; dalej: prawo o ustroju sądów powszechnych). Podejmując uchwałę Krajowa Rada Sądownictwa kierowała się dyspozycją art. 35 ust. 2 ustawy o KRS i uwzględniła uzyskane przez kandydatów oceny kwalifikacji, doświadczenie zawodowe, opinie przełożonych, oceny ze studiów i z egzaminu zawodowego oraz wyniki głosowania Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...) i Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji Poznańskiej oraz inne dokumenty dołączone do kart zgłoszenia.

Opiniując kandydaturę skarżącej Krajowa Rada Sądownictwa zaprezentowała szczegółowo jej sylwetkę wskazując, że wyższe studia prawnicze ukończyła w 1999 r. na Uniwersytecie im. (...) w (...) uzyskując tytuł magistra z oceną bardzo dobrą. W latach 1999-2002, po odbyciu aplikacji sądowej w okręgu Sądu Okręgowego w P. w kwietniu 2002 r. złożyła egzamin sędziowski z oceną dobrą. Od 1 września 1999 r. do 31 maja 2003 r. pracowała w Kancelarii Radcy Prawnego (...) z siedzibą w P. na stanowisku prawnika. Od 1 czerwca 2003 r. do 16 maja 2004 r. była zatrudniona w Sądzie Okręgowym w P. na stanowisku asystenta sędziego. Decyzją Ministra Sprawiedliwości z dniem 17 maja 2004 r. została mianowana asesorem sądowym w Sądzie Rejonowym w P., w którym orzekała w II Wydziale Cywilnym. Postanowieniem Prezydenta RP z 18 grudnia 2007 r. została powołana do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w P., w którym kontynuowała obowiązki orzecznicze w II Wydziale Cywilnym. Wobec zniesienia Sądu Rejonowego w P. z dniem 1 stycznia 2008 r. zostały jej powierzone obowiązki orzecznicze w Sądzie Rejonowym, w którym

orzekała w I Wydziale Cywilnym. Z dniem 1 lipca 2009 r. została przeniesiona do Sądu Rejonowego w P., w którym pełniła obowiązki orzecznicze w I Wydziale Cywilnym, pełniąc od 1 stycznia 2012 r. do 28 lutego 2015 r. funkcję Zastępcy Przewodniczącego Wydziału. Z dniem 1 marca 2015 r. została przeniesiona do II Wydziału Cywilnego tego Sądu, w którym objęła funkcję Przewodniczącej Wydziału, którą pełniła do 30 listopada 2015 r. W 2010 r. ukończyła podyplomowe studia w zakresie prawa cywilnego dla sędziów sądów powszechnych prowadzone przez Instytut Nauk Prawnych Polskiej Akademii Nauk w W. z wynikiem bardzo dobrym. Od 1 grudnia 2015 r. do 30 listopada 2017 r. była delegowana do pełnienia obowiązków orzecznich w Sądzie Okręgowym w P. w II Wydziale Cywilnym Odwoławczym, przy czym w latach 2010-2015 odbywała także jednodniowe delegacje do tego Sądu. Dodatkowo orzekała oraz pełniła funkcję Przewodniczącej IX Wydziału Gospodarczego Krajowego Rejestru Sądowego (od 1 kwietnia 2018 r. do 31 sierpnia 2018 r.) Sądu Rejonowego w P., a obecnie orzeka w I Wydziale Cywilnym tego Sądu. Podnosi kwalifikacje przez uczestnictwo w szkoleniach organizowanych między innymi przez Krajową Szkołę Sądownictwa i Prokuratury.

Ocenę kwalifikacji skarżącej sporządził sędzia Sądu Apelacyjnego w (...) Ryszard Marchwicki, który stwierdził, że skarżąca posiada bardzo dobrą znajomość przepisów prawa materialnego, procesowego, jak i orzecznictwa. Sposób prowadzenia spraw i osiągnięte wyniki w pracy orzeczniczej pozwalają przyjąć, że skarżąca potrafi stosować posiadaną wiedzę w praktyce. Jej wysokie kwalifikacje zawodowe potwierdzają opinie przełożonych. W konkluzji Sędzia Wizytator wyraził bardzo pozytywną opinię o przydatności skarżącej na stanowisko sędziego sądu okręgowego.

W uzasadnieniu uchwały Krajowa Rada Sądownictwa wskazała następnie, że uwzględniła poparcie Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...) oraz Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Apelacji (...), jednakże nie w każdym przypadku odzwierciedliło ono poziom kwalifikacji kandydatów. W konsekwencji, kryterium to nie mogło mieć decydującego znaczenia dla wyniku postępowania. Biorąc pod uwagę powyższe, podczas posiedzenia Zespołu Członków Krajowej Rady Sądownictwa 5 grudnia 2018 r., w głosowaniu tajnym na kandydaturę skarżącej oddano 5 głosów „wstrzymujących się” oraz nie oddano głosów „za” ani „przeciw”. W rezultacie

kandydatura skarżącej nie otrzymała wymaganej bezwzględnej większości głosów.

W trakcie posiedzenia Krajowej Rady Sądownictwa 6 grudnia 2018 r., w głosowaniu tajnym, podczas ponownego głosowania na kandydaturę skarżącą oddano 2 głosy „za”, nie oddano głosów „przeciw” oraz 14 głosów „wstrzymujących się” (1 głos „nieważny”).

Odwołaniem z 26 lutego 2019 r. Joanna Mataczyńska, zaskarżyła przedmiotową uchwałę w pkt 1 w całości, tj. w stosunku do wszystkich 17 przedstawionych kandydatów, a w punkcie 2 - wyłącznie w stosunku do jej osoby, wnosząc o jej uchylenie w całości oraz zarzucając:

1. naruszenie art. 2, art. 32 ust. 1, art. 60 Konstytucji RP poprzez niezastosowanie przy ocenie kandydatów na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego w P. reguł i kryteriów wyboru, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, równego traktowania oraz zasadom demokratycznego państwa prawa, urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej;

2. naruszenie przepisów art. 3, art. 33 ust. 1 i 2 i art. 35 ustawy o KRS, poprzez brak wszechstronnego rozważenia sprawy na podstawie udostępnionej dokumentacji, przejawiające się w:

1. pominięciu okoliczności wynikających z ocen kwalifikacji sporządzonych przez sędziów wizytatorów dotyczących części sędziów, których Krajowa Rada Sądownictwa postanowiła przedstawić Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w P., a co do których oceny były negatywne bądź wskazywały na uchybienia w ich pracy orzeczniczej, podczas gdy ocena kwalifikacji odwołującej się była bardzo dobra i nie wskazywała na żadne uchybienia w pracy orzeczniczej odwołującej;

2. pominięciu korzystnych dla odwołującej się okoliczności wynikających z opinii sędziego wizytatora oraz z załączonych opinii Przewodniczących Wydziałów Odwoławczych (II i XV) Sądu Okręgowego w P., które jednoznacznie wskazywały na to, że kwalifikacje odwołującej się są lepsze od kwalifikacji większości kandydatów przedstawionych przez Krajową Radę Sądownictwa z wnioskiem o powołanie, w szczególności w zakresie posiadanej wiedzy prawniczej i

doświadczenia zawodowego prezentowanych w poziomie stabilności orzecznictwa oraz w toku wykonywania pracy sędziego i organizacji jego pracy, które to okoliczności znalazły wyraz w ocenie Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...);

3. pominięciu okoliczności, że odwołująca się uzyskała poparcie środowiska sędziowskiego sędziów osiągając najwyższy wynik w głosowaniu Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Apelacji (...) (74 głosy „tak”, 4 - „nie”, 4 - „wstrzymujące się”), podczas gdy wynik głosowania większości kandydatów, których Krajowa Rada Sądownictwa postanowiła przedstawić Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w P. był znacznie niższy, a niektórzy z nich w ogóle takiego poparcia nie otrzymali;

4. pominięciu okoliczności, że odwołująca się uzyskała na Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...) 5 głosów „za” i ocenę wzorową, podczas gdy większość kandydatów, których Rada postanowiła przedstawić Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w P. nie otrzymała oceny wzorowej, a część z nich w ogóle nie otrzymało pozytywnej opinii Kolegium;

5. naruszenie art. 42 ust. 1 ustawy o KRS, poprzez sporządzenie uzasadnienia zaskarżonej uchwały w sposób uniemożliwiający kontrolę instancyjną, w szczególności brak sprecyzowania rzeczywistych kryteriów, którymi kierowała się Krajowa Rada Sądownictwa, dokonując oceny kandydatów oraz brak wskazania, w jakim zakresie uznano kwalifikacje rekomendowanych kandydatów za wyższe i bardziej odpowiednie od kwalifikacji odwołującej się, co utrudnia odniesienie się do całości przesłanek, na podstawie których Krajowa Rada Sądownictwa uznała, że kandydatura odwołującej się jest gorsza od kandydatury pozostałych uczestników w obecnej procedurze konkursowej.

W uzasadnieniu odwołania Skarżąca przedstawiła argumenty na poparcie przedstawionych zarzutów.

Krajowa Rada Sądownictwa w odpowiedzi na odwołanie wniosła o jego oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie, chociaż nie wszystkie zawarte w nim zarzuty należy uznać za zasadne.

Odnosnie do punktu pierwszego niniejszego wyroku należy stwierdzić, że umorzenie postępowania w tym zakresie wynika z tego, że punkt pierwszy uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nr (...)/2018 z dnia 6 grudnia 2018 r. został uchylony w wyniku wydania przez Sąd Najwyższy wyroku z 1 lipca 2019 r., I NO 70/19. Tym samym został on skutecznie wyeliminowany z obrotu prawnego i nie ma potrzeby wydawania ponownego rozstrzygnięcia merytorycznego w tym zakresie.

Na wstępie należy zaznaczyć, iż Sąd Najwyższy nie jest kompetentny do przeprowadzania merytorycznej oceny słuszności uchwał wydanych przez Krajową Radę Sądownictwa. Dotyczy to dokonywanej przez Krajową Radę Sądownictwa oceny poszczególnych kandydatów w danym postępowaniu nominacyjnym. Sąd Najwyższy posiada uprawnienie wyłącznie do weryfikacji, czy wydana przez Krajową Radę Sądownictwa uchwała nie jest sprzeczna z prawem - zwłaszcza w zakresie przestrzegania reguł procedury jej podejmowania, związanych ze stosowaniem jednolitych kryteriów i respektowania jednakowych zasad dostępu do służby publicznej (tak np. wyrok Sądu Najwyższego: z 25 maja 2017 r., III KRS 11/17; z 25 stycznia 2016 r., III KRS 88/15 oraz z 25 lutego 2013 r., III KRS 95/13). Sąd Najwyższy nie może przyznać słuszności lub jej braku odnośnie do wyboru określonych kandydatów na dane stanowisko, w ramach konkretnego postępowania nominacyjnego. W zakresie postępowania nominacyjnego może on jedynie stwierdzić naruszenie prawa materialnego, polegające na błędnej wykładni lub niewłaściwym zastosowaniu, bądź naruszenie przepisów postępowania, jeżeli uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy (wyrok Sądu Najwyższego z 25 czerwca 2019 r., I NO 31/19).

Ustawa o KRS w art. 44 ust. 1 przyznaje uczestnikowi postępowania nominacyjnego możliwość odwołania się od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa do Sądu Najwyższego z powodu jej sprzeczności z prawem, o ile odrębne przepisy nie stanowią inaczej. Treść tego przepisu jest doprecyzowana przez znajdujące się w art. 44 ust. 3 ustawy o KRS odesłanie do przepisów ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (t.j. Dz.U. 2019, poz. 1460 z późn. zm.;

dalej: k.p.c.), o skardze kasacyjnej z wyłączeniem art. 87¹, ustanawiającym przymus adwokacko-radcowski w postępowaniu przed Sądem Najwyższym. Z tych też względów, Sąd Najwyższy rozpoznaje odwołanie od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa w granicach zaskarżenia, a z urzędu bierze pod rozwagę tylko nieważność postępowania (art. 398¹³ § 1 k.p.c.). Zasadne jest również wielokrotnie wyrażane stanowisko Sądu Najwyższego w myśl którego, „zasadniczo nie ma zastosowania w tym zakresie art. 398³ § 1 k.p.c. regulujący kwestię podstaw kasacyjnych, gdyż w przypadku odwołań od uchwał Rady podstawy te są określone w art. 44 ust. 1 zdanie pierwsze ustawy o KRS, który stanowi, że odwołanie można wnieść z powodu sprzeczności uchwały z prawem, a zatem zarówno z prawem materialnym, jak i z przepisami postępowania” (zob. wyrok Sądu Najwyższego: z 29 lipca 2014 r., III KRS 12/14 oraz z 17 lipca 2014 r., III KRS 17/14). Z tych też względów, podstawą odwołania nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 27 marca 2019 r., I NO 59/18; 15 stycznia 2019 r., I NO 1/18; 8 listopada 2017 r., III KRS 29/17; 8 października 2014 r., III KRS 45/14). Okoliczność ta przesądza o tym, że Sąd Najwyższy nie może zastępować Krajowej Rady Sądownictwa w ocenie kandydata i w sposobie zastosowania ustawowych kryteriów jego nominacji (podobnie wyrok Sądu Najwyższego z 27 marca 2019 r., I NO 59/18 oraz z 14 stycznia 2010 r., III KRS 24/09). Odwołanie wniesione na podstawie art. 44 ust. 1 ustawy o KRS może zatem prowadzić jedynie do formalnej kontroli stosowania przez Krajową Radę Sądownictwa reguł postępowania dotyczących przestrzegania prawem określonych kryteriów i procedur postępowania (uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 20 grudnia 1993 r., III AZP 20/93, a także wyroki Sądu Najwyższego z: 27 marca 2019 r., I NO 8/19; 13 lipca 2017 r., III KRS 17/17; 7 marca 2017 r., III KRS 3/17; 26 stycznia 2017 r., III KRS 37/16). Stanowisko to znalazło też potwierdzenie ze strony pełnego składu Trybunału Konstytucyjnego w wyroku z dnia 15 grudnia 1999 r., sygn. akt P 6/99 i następnie było potwierdzone w kolejnych orzeczeniach (wyroki Trybunału Konstytucyjnego z dnia: 29 listopada 2007 r., SK 43/06 oraz z 27 maja 2008 r., SK 57/06). To oznacza, że przedmiotem kontroli sprawowanej przez Sąd Najwyższy nie może być merytoryczna ocena wyboru dokonanego przez Krajową Radę Sądownictwa.

W świetle art. 33 i art. 35 ustawy o KRS, Krajowa Rada Sądownictwa ma obowiązek procedować na podstawie zgromadzonej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania kierując się oceną kwalifikacji kandydatów, uwzględniając ich doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia, a nade wszystko uwzględnia opinię kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów. Dodatkowo, na podstawie art. 42 ust. 1 ustawy o KRS Krajowa Rada Sądownictwa zobowiązana jest do sporządzenia uzasadnienia uchwały podejmowanej w sprawach indywidualnych. Przepisy te, wraz z art. 60 Konstytucji RP, który chroni prawo obywateli polskich korzystających z pełni praw publicznych do dostępu do służby publicznej na jednakowych zasadach, tworzą zasadnicze ramy kontroli legalności uchwał Krajowej Rady Sądownictwa. W orzecznictwie Sądu Najwyższego precyzuje się, że sprawowana przezeń kontrola obejmuje w szczególności ocenę, czy Krajowa Rada Sądownictwa w odniesieniu do wszystkich uczestników procedury nominacyjnej zastosowała przejrzyste, jednolite i sprawiedliwe kryteria selekcyjne (wyrok Sądu Najwyższego z 13 lipca 2017 r., III KRS 17/17).

Przystępując do oceny legalności uchwały w zakresie objętym zaskarżeniem, należy stwierdzić, że jest no oparte na zarzutach naruszenia przepisów art. 2, art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji RP oraz art. 3 ust. 1 pkt 1, art. 33 ust. 1-2, art. 35 oraz art. 42 ust. 1 ustawy o KRS.

Sąd Najwyższy stwierdza, że art. 32 ust. 1 Konstytucji RP wyraża zasadę równości wszystkich wobec prawa i równości traktowania wszystkich przez władze publiczne. Z tego względu kontrola sądowa postępowania przed Krajową Radą Sądownictwa w zakresie jego zgodności z tym przepisem powinna sprowadzać się do ustalenia czy wszyscy kandydaci uczestniczący w procedurze konkursowej byli traktowani jednakowo i czy żaden z nich nie był w jakikolwiek sposób dyskryminowany. Przedmiotem ochrony wynikającej z art. 60 Konstytucji RP jest zasadniczo formalny aspekt dostępu do służby, związany z przestrzeganiem jednolitych kryteriów i procedur postępowania, a więc nie sama ocena kwalifikacji czy wiarygodności danej osoby z punktu widzenia kryteriów stosowanych w ramach

tego postępowania. Ochrona sądowa udzielana kandydatowi na określone stanowisko sędziowskie winna zatem obejmować kontrolę postępowania przed Krajową Radą Sądownictwa pod względem jego zgodności z prawem, a więc musi być ograniczona do oceny zgodności z prawem zastosowanej *in casu* procedury oceny kandydatury bądź kandydatów i w efekcie przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie lub odmowy objęcia danego kandydata takim wnioskiem. Poddanie kontroli sądowej wyników postępowania przed Krajową Radą Sądownictwa w takiej indywidualnej sprawie nie może natomiast oznaczać, że sąd uczestniczyłby w decydowaniu o obsadzie określonego stanowiska sędziowskiego (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 27 maja 2008 r., SK 57/06). Przepisy art. 33 ust. 1, art. 35 i art. 42 ustawy o KRS wytyczają natomiast konkretne obowiązki i uprawnienia Krajowej Rady Sądownictwa w procedurze konkursowej. W art. 33 ust. 1 ustawy o KRS sformułowana jest zasada prowadzenia postępowania we wszystkich rodzajach spraw indywidualnych należących do kompetencji Krajowej Rady Sądownictwa - obowiązek wszechstronnego rozważenia sprawy na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeżeli zostały złożone. Kreuje to obowiązek uwzględnienia całości zgromadzonej dokumentacji, w tym stanowisk, ocen i opinii wszystkich upoważnionych do tego organów, jednakże bez konieczności szczegółowego odnoszenia się do każdego z tych dowodów. Proceduralnym wyrazem realizowania przez Krajową Radę Sądownictwa zasady wszechstronnego rozważenia sprawy jest dwuetapowy sposób postępowania. Nakaz wszechstronnego rozpoznania sprawy koresponduje z kryteriami oceny wskazanymi w art. 35 ust. 2 ustawy o KRS. Przepis ten przewiduje, że przy ustalaniu kolejności kandydatów na liście rekomendacyjnej zespół kieruje się przede wszystkim oceną ich kwalifikacji, a ponadto uwzględnia doświadczenie zawodowe, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia, opinię kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów. W orzecznictwie Sądu Najwyższego nie ma wątpliwości, że choć art. 35 ust. 2 ustawy odnosi się wprost do zespołu, to z wykładni systemowej i funkcjonalnej wynika, że ma on również zastosowanie do plenarnej oceny kandydatów przed Krajową Radą Sądownictwa. Co do art. 42 ust. 1 ustawy o KRS należy zaś zauważyć, że stanowi

on, iż uchwały Krajowej Rady Sądownictwa w sprawach indywidualnych wymagają uzasadnienia. Przepis ten nie określa jednak wymaganej treści uzasadnienia. Dlatego też mając w szczególności na uwadze funkcje i cele uzasadnienia oczywiste jest, że nie może być ono powtórzeniem treści całego zgromadzonego materiału sprawy (wyroki Sądu Najwyższego z: 12 czerwca 2012 r., III KRS 15/12; 4 lipca 2012 r., III KRS 16/12 oraz 12 czerwca 2013 r., III KRS 201/13).

Z przytoczonych regulacji wyłania się obraz postępowania kwalifikacyjnego przed Krajową Radą Sądownictwa oraz zakres jej sądowej kontroli. Zasadniczym kryterium wyboru kandydata są jego kwalifikacje zawodowe oraz cechy osobowości. Sprawdzalność tych walorów nie zawsze jest prosta. O ile ocena kwalifikacji stanowi wypadkową całościowej analizy drogi zawodowej, jej elementem jest analizowana przez sędziów wizytatorów wiedza prawnicza, organizacja pracy, terminowe wywiązywanie się z obowiązków, to cechy osobowości nie podlegają takim wymiernym kryteriom. Ich ocena ma w większym stopniu charakter subiektywny. Za istotne kryterium oceny cech osobowości uznaje się poparcie środowiska sędziowskiego. Wyniki głosowania w kolegium i zgromadzeniu danego sądu nie wiążą wprawdzie Krajowej Rady Sądownictwa, ale są istotne z punktu widzenia art. 35 ust. 2 pkt 2 ustawy o KRS, gdyż stanowią jedno z ustawowych kryteriów rzutujących na ocenę predyspozycji kandydatów do pełnienia urzędu na obsadzonym stanowisku.

Odnosząc powyższe uwagi do okoliczności rozpatrywanego przypadku zauważyć należy, że Krajowa Rada Sądownictwa w uzasadnieniu uchwały stwierdziła, że wszyscy kandydaci spełniają wymagania ustawowe określne w art. 63 prawa o ustroju sądów powszechnych, co dotyczy także Skarżącej. Nie ulega jednak wątpliwości, że Krajowa Rada Sądownictwa zaniechała wszechstronnego rozważenia wszystkich okoliczności sprawy przy zastosowaniu przejrzystych, jednolitych i sprawiedliwych kryteriów, na co wskazuje uzasadnienie zaskarżonej uchwały. Zostało ono sporządzone w sposób uniemożliwiający w istocie weryfikację przyjętych kryteriów oceny, a zakładając, że odzwierciedla ono proces decyzyjny tego organu, wskazuje zarazem na to, iż w jego trakcie doszło do naruszenia prawa, w szczególności art. 35 ust. 2 ustawy o KRS.

W zaskarżonej uchwale, uzasadniając swój wybór Krajowa Rada Sądownictwa, powołała się wyłącznie na ogólne stwierdzenie, że o decyzji „zadecydował całokształt okoliczności sprawy, a w szczególności oceniane łącznie: kwalifikacje kandydatów oraz ich dotychczasowe doświadczenie zawodowe” (s. 57 zaskarżonej uchwały). Tego rodzaju sformułowanie, stanowiące w istocie powielenie regulacji ustawowych nie może stanowić uzasadnienia podjętej decyzji, skoro nie odnosi się do konkretnych okoliczności związanych z oceną poszczególnych kandydatów. Do wyłącznej kompetencji Krajowej Rady Sądownictwa należy wprowadzić wybór decydującego kryterium spośród wymienionych w ustawie, które przesądza o wskazaniu kandydatów i umożliwia dokonanie oceny, który z kandydatów okaże się spełniać to kryterium w stopniu wyższym od pozostałych (wyrok Sądu Najwyższego z 6 września 2019 r., I NO 131/19), jednak w konsekwencji dokonania takiego wyboru konieczne jest zastosowanie go wobec wszystkich kandydatów uczestniczących w konkursie nominacyjnym. W niniejszym postępowaniu Krajowa Rada Sądownictwa nie wskazała na żadne kryterium jako przeważające, co także jest zabiegiem dopuszczalnym, jednak prowadzi do określonych konsekwencji. Jeżeli bowiem wyraża się stanowisko, że o wyborze kandydatów zdecydowały określone dwa kryteria łącznie (kwalifikacje kandydatów oraz ich dotychczasowe doświadczenie zawodowe), to przyjmuje się obowiązek zestawienia tych kryteriów w relacji do cech poszczególnych kandydatów. W inny sposób nie można mówić ani o jednolitości stosowania kryteriów, ani o sprawiedliwości i transparentności procesu nominacyjnego w kontekście równego dostępu do służby publicznej, jaki wynika z art. 60 Konstytucji RP.

Zasada sprawiedliwości społecznej (art. 2 Konstytucji) oraz zasada równości wszystkich wobec prawa i równości traktowania wszystkich przez władze publiczne oraz zakaz dyskryminacji w życiu politycznym, społecznym lub gospodarczym z jakiegokolwiek przyczyny (w art. 32 ust. 1 Konstytucji RP) sprowadza się w realiach niniejszej sprawy do oceny, czy wszyscy kandydaci uczestniczący w procedurze konkursowej byli traktowani jednakowo oraz czy żaden z nich nie był w jakikolwiek sposób dyskryminowany. Natomiast przedmiotem ochrony wynikającej z art. 60 Konstytucji RP, w realiach niniejszej sprawy, jest przede wszystkim badanie

formalnego aspektu dostępu do służby, a więc związanego z przestrzeganiem jednolitych kryteriów i procedur postępowania (wyrok Sądu Najwyższego z 6 września 2019 r., I NO 131/19). Wobec powyższych rozważań w niniejszej sprawie należy stwierdzić, że zasady te zostały naruszone.

Należy zwrócić uwagę, że pomimo obszerności uzasadnienia zaskarżonej uchwały wynikającej z ilości osób uczestniczących w procesie nominacyjnym, wyjaśnienie doboru kryteriów, a więc najbardziej doniosłej jego część sprowadza się do kilku zdań znajdujących się w punktach 53-55, gdzie wskazano że: „Przy podejmowaniu decyzji Krajowa Rada Sądownictwa kierowała się ocenami kwalifikacyjnymi oraz doświadczeniem zawodowym kandydatów.”, „W ocenie Krajowej Rady Sądownictwa, uzyskany przez kandydatów w niniejszym postępowaniu nominacyjnym poziom poparcia Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...) i Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Apelacji (...) nie w każdym przypadku odzwierciedlają poziom ich kwalifikacji wynikający z dokumentów zgromadzonych w toku tego postępowania. Dlatego też kryterium to nie mogło mieć decydującego znaczenia dla wyniku postępowania.” oraz „O przedstawieniu Prezydentowi RP (...) do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w P. zadecydował całokształt okoliczności sprawy, a w szczególności oceniane łącznie: kwalifikacje kandydatów oraz ich dotychczasowe doświadczenie zawodowe.”.

Tak lakoniczne uzasadnienie wyboru kandydatów dokonanego przez Krajową Radę Sądownictwa wskazuje na naruszenie zarówno art. 35 ust. 2, art. 33 ust. 1 ustawy o KRS, a także art. 60 Konstytucji RP. Nie udziela ono odpowiedzi na pytanie, dlaczego taki, a nie inny wybór został dokonany. Dodać nadto należy, że w każdym postępowaniu nominacyjnym biorą udział różni kandydaci, o różnych atrybutach zarówno pozytywnych, jak i negatywnych. Z tego też względu istotą postępowań są odmienności w podejmowanych rozważaniach, które poprzedzają podjęcie uchwały, a zarazem stanowią realne jej uzasadnienie. Jeżeli zatem taki był sposób podejmowania decyzji, jak wyrażony i opisany w uzasadnieniu uchwały będącej przedmiotem zaskarżenia, to należy założyć, nie ma wątpliwości, że została ona wydana z naruszeniem powołanych wyżej przepisów. Nie można mówić o wszechstronnym wyjaśnieniu sprawy, skoro najistotniejsza część

uzasadnienia nie wyjaśnia, dlaczego skarżąca nie spełnia w odpowiednim stopniu przyjętych kryteriów, tj. jakie elementy z jej doświadczenia życiowego czy oceny kwalifikacyjnej nie odpowiadają pułapowi przyjętemu przez Krajową Radę Sądownictwa. W tej sytuacji nie można też mówić o wszechstronności rozpoznania sprawy. Nie wynika również z uzasadnienia uchwały podjętej w niniejszej sprawie, wobec których kandydatów i dlaczego nie okazało się miarodajne poparcie środowiska oraz organu sądu, jakim jest Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...). Zwrócić przy tym należy uwagę, że uchwała Krajowej Rady Sądownictwa o przedstawieniu Prezydentowi RP kandydatów na stanowisko sędziego ma charakter konstytucyjnej prerogatywy (art. 180 Konstytucji RP), podlegającej kontroli z punktu widzenia zgodności z prawem. Skoro nie może być mowy o tym, by Sąd Najwyższy w jakikolwiek sposób był umocowany do zastąpienia Krajowej Rady Sądownictwa w ocenie merytorycznej poszczególnych kandydatów, czy to na ich korzyść, czy na niekorzyść, stanowisko Krajowej Rady Sądownictwa by zostało zaakceptowane w postępowaniu kontrolnym, musi być wolne od dowolności w ich ocenie. Dowolność taka, wyrażająca się w wybiórczym i nietransparentnym uwzględnieniu określonych kryteriów, co w niniejszej sprawie prowadzi do wniosku o naruszeniu powołanych przez skarżącą regulacji, a w konsekwencji uzasadnia złożony w odwołaniu wniosek.

Z powyższych względów, na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS, należało uchylić zaskarżoną uchwałę KRS w opisanym wyżej zakresie i przekazać sprawę Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania.